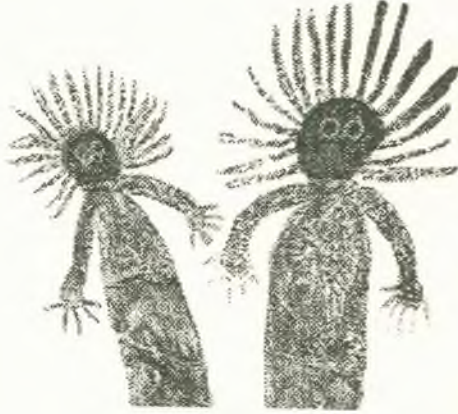

Sonsuzluğun Mesajı

Bir Aborijin Bilgeliği Romanı

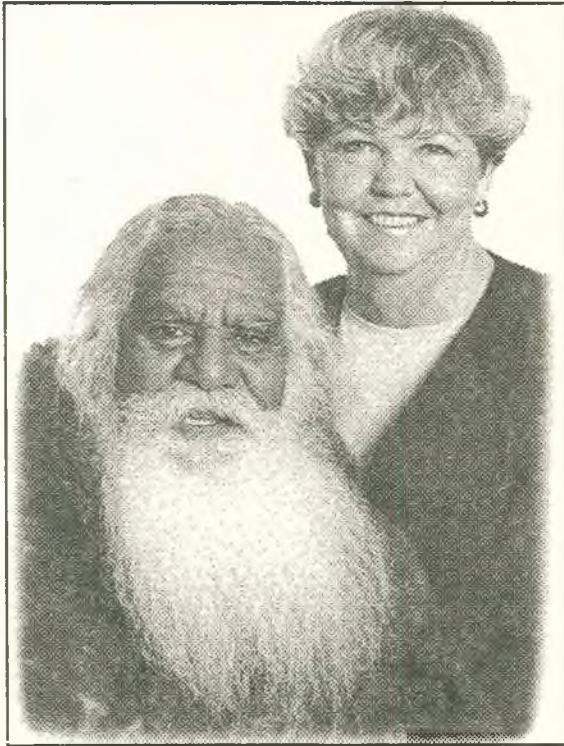
Marlo Morgan

Türkçesi
Türkan Gezgin

DHARMA

*Bu roman, Wurundjeri Kabilesi'nin yaşlılarından
Burnam Burnam'a ithaf edilmiştir.*

Teşekkürler

Editörüm Diane Reverand'a, temsilcilerim Candice Fuhrman ve Linda Michaels'a, kitabın editörlüğünde ve yazılmasında yardımcı olan iki özel kişiye, Jeannette Grimme ve Elsa Dixon'a teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Ayrıca Rose Carrano ve Cate Cummings'e de teşekkür ediyorum.

Russell Thomas Moore'a yolculuğunda sevgi ve desteğimi iletmek istiyorum.

Bu öykü aynı zamanda Sean, Michael, Karlee, Derrell ve Abby için de yazılmıştır.

Onsekiz yaşındaki hamile kızın esmer tenli yüzü, alnından akarak, titreyen çenesinden damlayan terle parladı. Kız, çıplak bedeniyle, yerde yoğun duman çıkaran bir ot yığınının üzerine doğru çömelmişti. Yanan otlardan yayılan dumanlı öz, bedeninin etrafında kıvrılarak, genişlemiş doğum yoluna doğru geliyordu. Kollarını, şişmiş karnına doğru yapıştırmış, ağrıyan elleriyle, yere çaktığı sağlam kazıkları sımsıkı tutuyordu. Aldığı derin ve hızlı soluklar, çektiği acıyı bir an için hafifletiyormuş gibi geliyordu. Bu, onun ilk doğumuydu, tek başına deneyimlememesi gereken bir olaydı.

Kız yukarı baktığında, çöldeki boğucu sıcakın neden olduğu ısı dalgacıklarını gördü. Dalgalı biçim, kırmızimsı kahverengi topraktan, kahverengimsi mavi renkli gökyüzüne yükseliyor, ikisini net bir sınır çizgisi olmaksızın birbirine kaynaştırıyordu. Güneş, ufkun ötesinde her günkü batışına başlamasına rağmen, hava halen sıcaktı. Sırtındaki ve karnındaki ağrılar onun bu kutsal yere doğru attığı her adımı gittikçe dayanılması daha da zor bir duruma sokmuştu. Doğum ağacına varmak ona daha fazla ağrı ve düşkünlüğü getirmişti. Aramakta olduğu ağaç ölmüştü. Aç beyaz karınca-

ların içini yiyerek boşalttıkları uzun gri kabukta hiçbir yaprak, hiçbir gölge, hiçbir yaşam belirtisi kalmamıştı. Yalnızca kurumuş bir dere boyunca dizilmiş olan dev kayalar güneşten korunmak için küçük, gölgeli bir köşe oluşturuyordu. Büyük ağaç dalını yere derinlemesine çakmak gerekmişti. Genç kadınlar çocuk doğururken her zaman bir destek kullanırlardı. Ya başka bir kadının elini tutar ya da bir ağacın gövdesini kucaklardı; ama onun yanında bunların ikisi de yoktu. Bir zamanlar özünün ve yaşam gücünün aktığı yerde şimdi kocaman bir boşluk olan ölü aile ağacını görmek, dünyaya bir çocuk getireceği bu anda yalnız kalmasının onun kaderi olduğunun ya da Birliğin ellerinde olduğunun göstergesiydi. Bu, büyük bir kaybın göstergesi olan bir kehanetti. Kız, ağaç ruhun gitmiş olmasından duyduğu üzüntünün varlığını kabullendi. Kendi dinsel inancının bir parçası, toprağın duyguların okulu olduğu üzerine kurulmuştu. Onun halkı asla duygularını saklamaz ya da inkâr etmezdi. Onlar kendilerini nasıl hissettiklerinden sorumlulardı ve duygularına eşlik eden edimlerin tümünü disiplin altına almayı öğrenmişlerdi. Kız yalnızca bir zamanlar heybetli bir gölge veren ve oksijen üreten bir arkadaş olan çürüyen ağaç kabuğu için üzüntü duymuyor, aynı zamanda onun simgeleyebileceği diğer ölümler için de üzülyordu.

Doğum sancıları daha da güçlendi. Otlardan yayılan dumanla totemlenmiş olan bebeği garip bir biçimde şiddetli hareketleriyle dışarı çıkmaya direniyordu. Kız, otlardan yayılan dumanın üstünden kalkarak sıcak kumda küçük bir çukur kazdı, sırtını bir kayaya yaslayarak çukurun üzerinde yeniden çömeldi. Bebeği itmeye başladığında, aylar önce kendisinin ve kocasının, çölde yaşayan kavimlerindeki her evli çiftin bir ruhun yolculuğunun sorumluluğu için hazır olana kadar kullandığı gebeliği önleyici bitkiyi çiğnemeyi bı-

rakmaya karar verdikleri zamanı düşündü. Birlikte bir çocuk yaparak bir ruh için dışsal bir muhafaza yaratmayı planlamışlardı. Kocası, rüyasında uçamayan ve yuva yapamayan garip, yaralı, tek kanatlı bir kuş görmüştü. Kuş, yerde hızla çırpınarak kanatlarını öylesine çılgınca çırpıyordu ki, bulanık bir leke, bir çifte görüntü halini almıştı. Bu rüya, adamın kafasını karıştırmıştı. Kız onun eşi olarak, tek başına vahşi doğanın kurak bir yerine daha iyi bir anlayışa ulaşmak için ruhsal bir işaret aramaya gitmişti. Kadın hiçbir özel hayvan ya da sürüngen görmediğinden, karıkoca birlikte yaşlı, daha bilge olan kabile üyelerine danışmışlar ve rüyanın onlardan kendisinin anne ve babası olmalarını isteyen bir Sonsuzluk ruhunun sesi olduğunu öğrenmişlerdi. Çoğunlukla olduğu gibi, doğmamış ruh önce isteğinin bilinmesini sağlamıştı; hamile kalma daha sonra gerçekleşmişti. Kızın kabilesindekiler henüz doğmamış olanların isteklerine, mesajlarına ve farkındalık düzeylerine son derece dikkat ederlerdi. Kız, ailesinin kutsal mekânına gelmişti, çünkü çocuğun nerede doğacağı önemliydi. Doğumun yapılacağı yer yalnızca anne tarafından seçilmez aynı zamanda henüz doğmamış bebeğin fikri de alınmaya çalışılırdı. Bebek, annesi tarafından kontrol edilemeyecek ilk hareketi yaparak onunla konuşurdu. Çocuğun ilk hareketinin hissedildiği yer önemli bir unsurdu. İlk yaşam belirtilerinin hissedildiği yer, doğumun yapılacağı yerle birlikte, totem ve şarkı ilişkisini belirlerdi. Gökteki yıldızların yeri henüz doğmamış olan kabile üyesinin karakter ve kişiliğini söylerdi.

Bu çocuğun ilk hareketi öyle nazik bir dürtme olmamıştı. Hareket etmeye aylar önce yaptığı bir sarsıntıyla başlamış ve bunu bu ana kadar sürdürmüştü. Genç kadının tüm karnı sık sık ya iki yana doğru ya da yukarı aşağı dalgalanıyordu ki, bu diğer kadınlar ve grup şifacıları tarafından normal

sayılmamıştı. Kız, karnında nadiren hareketsiz kalyormuş gibi görünen büyük bir şişkinliği olan ufak bir kadındı. Birkaç gözlemci, karnının içindeki bu gücün sürekli olarak ya olması gerektiğinden önce dışarı çıkma ya da derinin esneyerek izin verebileceğinden daha fazla yer isteme savaşı verdiğinin farkına varmışlardı. Son aylarda genç anne yıldızların rehberliğine başvurmuştu. Kadın henüz yıldızlardan gelen mesajları anlamakta bir usta haline gelmemişti, ama bunu öğreniyordu. Bedeninin içinde çok fazla etkinliğin olduğu zamanlarda sık sık gezegenlerin yerlerini incelemek için yukarıya gökyüzüne bakardı; ama bunu ne zaman yapsa başı döner, gözleri bulanırdı ve yıldızlar net bir şekilde görünen noktalar haline gelmek yerine birbirine karışarak büyük aydınlık kütleler haline gelirdi. Eğer kadın kafasını aşağı eğmezse, başı döner ve bayılacakmış gibi olurdu. Bu çocukla ilgili her şey ters gidiyormuş, sürekli olarak değişiyormuş gibi görünüyordu ve bu da kadının kafasını karıştırıyordu.

Geçen yıl, anımsanan birçok yıla göre, onun halkı için fiziksel ve ruhsal açıdan en zor yıl olmuştu. Koşucuların taşıdıkları mesaj çubukları, birkaç yıldır beyaz, hayalet tenli insanların, kavimlerin tamamını öldürerek ve kaçırarak büyük zarara yol açtıkları haberini getirmekteydi. Bu yıl, komşu gruplar ve kısa bir süre önce de, onun kendi halkı hayvanlar gibi bir araya toplanmış ve çitlerin, parmaklıkların arkasına hapsedilmişlerdi.

Sancı yeniden geldi. Kadın, ağrısını kontrol etmek için kısa kısa soluk verme çabasında bulunurken, *Hoşgeldin küçüğüm*, diye düşünebilmeyi başardı. *Şimdi gel, bugün doğmak için iyi bir gün*. Birkaç kısa soluk ve büyük bir inlemeden sonra, ırkının karakteristik geniş burnuna sahip olan mükemmel biçimli bir kız bebek dışarı çıktı.

Anne yapışkan bir maddeyle kaplı yeni doğan bebeği kollarına aldı. Kadın bebeği önünde tutarak doğrudan doğruya sessiz çocuğun parlak kara gözlerine baktı ve "Bu yolculukta sevdiğini ve desteklendiği bilesin! Gözlerimin gerisinden, Sonsuz parçamdan senin gözlerinin ötesine konuşuyorum," dedi. Kadın çocuğu sağ koluna kaydırıp ve sol eliyle yerden sıcak kumları alarak bebeğin üzerini kumla ovalamaya başladı. Tozlar yere düşerken, bebeği kaplayan sümüksü sıvı ve kanlı madde gözden kayboldu ve yeni doğan bebeğin narin cildi açığa çıktı. Çocuk kımıldamaya başladı. Annesi onu nazikçe ovmaya devam ederken önce öğrenilecek bilgileri ve sakin bir zihni barındırmaya yetecek kadar geniş yuvarlak kel kafaya, sonra sıcak bir kalbi ve sağlıklı bir iştahı barındıracak olan küçük şişkin göğse ve karna bakarak yarattığı varlığı yokladı. Bebek, koşucuların uzun bacaklarına ve iyi, geniş ayak parmaklarına sahipti. Yeni kazandığı özgürlükte güçlüce hareket eden küçük elleri vardı. Bedeni mükemmeldi. Bu mininin yaşamına meydan okuyacak hiçbir fiziksel kusuru yoktu.

Kadın ağzını küçük dudakların üzerine koydu ve bebeğe *Senin bedenine girmesi için kendi havamı tüm yaşamın havasıyla birleştiriyorum*, düşüncesini gönderdi. *Hiçbir zaman yalnız değilsin, Birliğin tümüne bağlısın*. Kadın, bebeğin gözlerinin ve burnunun etrafındaki doğum maddesini nazikçe okşayarak çıkartırken, "Bu gece atalarımızın mezarlarının üzerinde uyuyacaksın ve bir gün onların üstünde yürüyeceksin. Yiyeceğin yemekler büyük büyükbabalarımızın kemiklerinden ve kanından yapılmıştır," dedi. Sonra, bebeğin cinsel organlarına bakarak, *Sonsuzluktan gelen ruh, sen bir ana-kız ilişkisine geldin*, diye düşündü. *Benim yolumla gelme kararına saygı duyuyorum*.

Anne, küçük yaşam parçasının her yerini sıcak kumla ovalamaya, yeni doğan bebek tertemiz olana ve her sinir uyarılana kadar devam ederken bebek sanki ses tellerini denemek istiyormuş gibi küçük çağıldama sesleri çıkarttı. Kadın yakındaki bir yere koyduğu kenarları kıvrılmış ağaçtan küçük bir tahtayı alarak çocuğu bunun içine koydu. Sonra beşiğe dönüştürülmüş tahta sepeti, çocuğun kafası ayaklarından daha aşağıda kalacak biçimde kumda kazılmış yere koydu.

O anda kadın, rahmindeki artıkların dışarı çıkması için yeniden sığ soluk alıp vermesi gerektiğini anımsadı. Beklenen artıkların dışarı atılması yerine, dışarı bir kafayla, kol ve bacaklar çıktı. Bu, biraz daha büyük olan bir başka çocuk, bir oğlandı. Kadın, *Sen de nereden geldin*, diye düşündü, ama yüksek sesle, sanki programlanmış gibi otomatik olarak, zamanın başlangıcından beri tüm kabile üyelerinin duydukları ilk sesler olarak kullanılagelen kadim selamı tekrarladı. "Bu yolculukta sevdiğini ve desteklendiği bilesin!" Kadın en yeni gelenin ağzına üfledi ve onu kumla iyice ovaladı. Düşünceleri ve yüz ifadesi gülümsemeyle şaşkınlık arasında gidip geldi. Bir defada iki bebek. Çok güzeller! Ama bir defada iki bebek... Bu, insanların başına gelmez ki... Kadın, beklenmeyen çocuğun üzerinde sıcak kumları ovalamaya devam ederken, oğlan, kafasını ender rastlanan bir güç ve kararlılıkla yukarıda tutuyordu. Bu bebeğin bedeni de fiziksel açıdan meydan okunamaz gibi görünüyordu; kusursuzdu. Erkek bebek kol ve bacaklarını uzattı ve kelebeğe dönüşen bir tırtıla özgü doğum töreninde olduğu gibi tekmeler attı. Çocuk hareket alanında kısıtlayıcı bir şeyin olmamasını çok sevmişti. Doğumdan önce kadının karnındaki karışıklığı çıkartanın kız kardeşi değil bu küçük adam olduğu belliydi.

Genç anne, normalde belinin etrafında taşıdığı, ama şimdi yanında yere koymuş olduğu çantaya uzandı ve içinden örülmüş ince bir insan saçı çıkardı. Kadın, yaşam bağıını dış-leriyle ayırarak ilk doğan bebeğin göbek bağıının etrafına bir düğüm atmaya başladı; daha sonra kuruyup düşecek ve ileride değış-tokuş edilebilecek bir eşya haline gelecek olan uzun bir parçayı bıraktı. "Babanın halkının saçı seni, annenin halkının bağından serbest bırakıyor. Kızım, sen yaşamı, arkadaşlığı ve amacı tüm kabilemizle paylaş."

Kadın oğluna şunları söyledi: "Neden, ben kalbimi ilk doğan çocuğuma verdikten sonra, önde değıl de kızımı izleyen biri olarak, kendi yolunda ve kendi zamanında değıl de, bir başkasını izleyerek dışarı çıktın? Bunu anlamıyorum. Neden benim yolumla gelmeyi seçtin? Yaptığın seçime saygı duyuyorum, ama bu seçimini anlamıyorum. Sen en büyük olan-sın, ama yine de sanki zamanın, yerin ve koşulların hiçbir anlamı yokmuş, yalnızca buraya varmak önemliymiş gibi geldin. Sanki bunun gerçekten olduğunu kanıtlamaya gerek duyar gibi hareket etmeye devam ediyorsun. Ruhun bu insan deneyimine girdi. Yaptığın seçime saygı duyuyorum, ama onu anlamıyorum. Daha önce aynı doğumda bir bebeğin bir başkasını izlediğini görmedim. Senin törenini yapmak için hazırlıklı değılim. Çantamın bir parçasını kullanacağım. Bu, birçok insanın saçından ve hayvanların parçalarından yapıldı. Bu daha büyük, daha güçlü, daha kaba. Belki de kendini karnımdan ayırmak ve dünyaya hazırlanmak için buna ihtiyacın var. Sen yaşamdaki her şeyin daha fazlasına gerek duyuyor, daha fazlasını istiyor gibi görünüyorsun; çünkü dünyaya alışılmışın çok dışında bir biçimde geldin."

Kadın aniden bu anormal durumun yarattığı ilk büyük sorunu, çocuklara ne ad verileceğini düşündü. Kadının tüm

planları bozulmuştu. Ne yapması gerektiğini anlamak için birilerine akıl danışması gerekecekti, ama yardım isteyebileceği kimse kalmamıştı. Doğumun kalan bölümünün devam etmesiyle anlık endişe ve kaygısını çabucak bir kenara bıraktı.

Kadının bedeni en son artıkları dışarı çıkarttığında, bunu anne hayvanların onun halkına öğretmiş olduğu gibi gömüdü. Yeni doğan çocuğun güvenliği için, tüm işaretler ve kokular yok edilmeliydi. Sonra kadın çocuklarıyla birlikte yere yattı. Oğluna baktı ve *Umarım bilgece bir seçim yapmışsındır, burada olman birçoğu için rahatsızlık verici olabilir*, diye düşündü. Birkaç saniye sonra, yorgun anne uyumuştı ve ilk doğan çocuk onun yaşam veren sıvısını tüketmeye başladı. Güneş batıyor ve gökyüzü kararıyordu. Evren bu geceyi, bu anneye çocuklarının birlikte olacakları ilk, son ve tek gece olarak kaydetti.

Sabahleyin, gökyüzünün rengi ışığın görünmeye başlamasıyla değişir gibi olurken, kadın, bebeklerini aldı, yüzünü doğuya döndü ve "Bugün orada olan her neyse onun var olma amacına saygılarımızı sunmak için yürüyeceğiz. Bizim için ve her yerdeki tüm yaşam için en iyi olan her neyse, onu deneyimlemeye açığız," dedi. Kadın sabah törenini tamamlamış olarak yeni kaçmış olduğu yere geri dönmek için yürümeye başladı. Gidecek başka bir yer yoktu. Ülkesi yok edilmişti, kocası öldürülmüştü ve şimdi bir defada iki çocuğu birden doğmuştu. Yorgun kızın üzerinde yalnızca iyice eskimiş bir paçavra vardı; bu elbise kızın üzerine sarılmıştı ve düşmesini, biraz saçla beline bağladığı kanguru derisi torba önlüyordu. Kadın yürürken göğüslerinin dolduğunu hissetti ve bebekleri teker teker emzirdi.

Kadın sırasıyla önce bir bebeği tahtadan kâsede, diğeri niyse paçavradan yapılmış askıda taşıyarak saatlerce yürü-

dü. Sonra ikisini de kâseye koydu. *İnsanların iki bebeği olmaması gerektiği doğru*, diye düşündü.

Sıcaklık en üst noktaya çıktığında durdu, paçavrayı kafasının üzerine koydu ve böylece her üçünü de güneşten korudu. Tıka basa doymuş iki bebeği ağacın üstüne koydu, çünkü kum onlar için çok sıcaktı.

Öğle zamanı, pullarla kaplı gri renkte yirmi santimetre boyunda bir kertenkele koşarak kadının önünden geçti ve geri dönerek ayağının yanında durdu. Kadın onu bir eliyle tuttu ve diğer eliyle sürüngenin kafasını büktü. Kertenkele hemen ölmüştü. Kadın yaratıkla düşünceleri yoluyla konuştu: *Bana geldiğin için sana teşekkür ederim. Sen bugün buluşmamız için doğdun. Senin yaşamın bu iki küçük çocuğu beslemek için benim beyaz suyumla karışacak. Onlar senin etin için minnettarlar. Senin gökyüzü suyunun olmadığı bu zamandaki dirençli ruhun, onları önümüzdeki günler için güçlendirecek. Onlar senin enerjini senin amacına saygıyla ve onurla taşıyacaklar.* Kadın kertenkelenin testere gibi pürüzlü olan yerini ısırды ve etini kemirerek suyunu emdi.

Güneş gökyüzünün uzak tarafına doğru kaymaya başladığında, ayağa kalktı ve yeniden yola koyuldu. Misyonerlerin yardım evine yaklaştığında hava neredeyse kararmıştı. Kamptaki bir su kulesine tırmanmakta olan çocuklardan biri onu gördü ve onun geri döndüğünü diğerlerine duyurdu. Kız kardeşlerinden üçü onu karşılamaya gelirken kadın paçavrayla göğüslerini örtmüştü. Onun ülkesinde aynı nesildeki kadınların hepsinin birbirlerinden kız kardeş olarak söz etmeleri bir gelenektir. Aralarında kan bağı bulunmamasına rağmen, bu kadınlar onun geriye kalan tek ailesiydi. Devlet memurları onları bulup buraya gelmeye zorladıklarında çölde tatlı patates arıyorlardı. Bu, beş ay önce olmuştu. O zamandan beri kadına onun tüm halkının öldüğü söylenmişti.

Kız kardeşlerden birisi kadının ona armağan edilmiş olan bir çocukla değil de içinde iki kafa ve birçok kol ve bacak olan bir kâseyle geri döndüğünü gördüğünde durdu. Kolları, diğerlerine durmalarını işaret eder gibi aşağıya indi. Diğerleri itaat ettiler.

İki bebeği görmüşlerdi. Sırtını dikleştirip kendine güvenen bir ifadeyle, çevresi çitlerle çevrilmiş alana doğru ilerledi.

Binalar ve duvarlarla çevrili alanın içinde Başkan'ın karısı Bayan Enright yanına yaklaştı ve çocuklardan birini aldı. İfadesiz bir yüzle, yalnızca iki bebekten daha iri olanı alıp, "beyaz adamın hastalık mekânı" olarak adlandırılan kıvrımlı sactan yapılmış kulübeye girmişti. Genç anne onu izledi.

Bütün bunlardan sonra konuşmaya başladı. Kapıda ve pencere görevi gören deliklerde kendilerini gözetleyen kafalar belirdi. Beyaz kadın, köşedeki bir çatlaktan kendine bakan bir çift göze doğru, "Canınızı sıkmayın Sayın Rahip Enright" dedi.

Bir fener yaktıktan sonra, bebeği kaba bir şekilde oyulmuş çıplak masanın üzerine koyup ikinci bebeği de onun yanına bırakırken, "Şimdi bakalım burada neler varmış," dedi. "İki bebek; biri kız biri erkek. Neyse, daha kötüsü de olabilirdi. Siyahilerin üçüz doğurduklarını duymuştum. Yeterince sağlıklı görünüyorlar."

Anne, "O, ilk doğan," diye atıldı.

"Ne?"

Daha küçük olan kız bebeği işaret ederek, "O, ilk doğan bebek!" diye tekrarladı.

Şişman, yumuşak yüzlü kadın, "Ah, bu önemli değil, hayatım," dedi. "Hem de hiç önemli değil."

Anne, *anlamıyorsunuz, diye düşündü. Hatta anlamaya bile çalışmıyorsunuz. Topraklarımıza kendinizle birlikte, tıpkı kendiniz gibi zincire vurulmuş insanları getirdiniz. Ardından bize yolumuzun yanlış olduğunu söylediniz. İnsanlarımızı tepelerden aşağılardaki sınıra ölüme yolladınız ya da çoğu sizin hastalıklarınızla hastalandı ve öldü. Hayatta kal-*

mayı başaranlar sizin dilinizi konuşmaya, sizin yaşadığınız şekilde yaşamaya zorlandı. Şimdiyse bana, bebeklerimi belirlememin bile önemli olmadığını söylüyorsunuz. Bunlar garip ve zor zamanlar ve siz anlamaya bile çalışmıyorsunuz!

Köşede, ortasına yırtık pırtık, lekeli, zeytin yeşili bir branda gerilmiş olan katlanır, paslı bir karyola duruyordu. Bayan Enright'ın gözleri karyolaya doğru yöneldi ve genç kadına başıyla o tarafa gitmesini işaret etti. Kapalı bir yerde bulunmak dayanılmaz bir duyguydu. Genç anne, bebeklerinin yanında kalması gerektiği için, beyaz adamın dinlenme mekânı konusundaki görüşlerine şaşırarak uykuya daldı.

Bayan Enright, bitkin düşmüş kızı misyon arazisindeki binaların köşesinde bulunan revirdeki soluk ordu karyolasının üzerinde uyur halde bıraktı. Kızın uyduğunu mu yoksa bitkin halde kendinden mi geçtiğini bilmiyordu. Zaten bu önemli değildi. Genç kızın yüzünü ve kaba elbiselerinin üstündeki göğsünü boncuk boncuk ter kaplamıştı Burnunun kenarlarına, oradan boynuna akıyor ve en sonunda da kötü kokan brandanın üzerine damlıyordu. "Onunla daha sonra ilgileneceğim."

Gece, genç anne göğüslerinin dolduğunu ve yanındaki bebeklerini beslediğini anımsıyordu. Sesler duydu. İlk önce odadaki bir kabile büyüğünün sesini, ardından da başka kabilelerden bir başka insanın sesini duydu. Bu adamlardan hiçbiri kendi ulusundan değildi. Ayrıca, Başkan Enright'ın kulak tırmalayıcı sesi de sürüklenen zihninde asılı kalıyordu. Gecenin bir yarısında uyandı; bir an için nerede bulunduğunu anımsayamadı. Göğsü ağrıyordu. Odanın içi karanlıktı ve tıpkı bir yarasa mağarası gibi kokuyordu.

Marlo Morgan —

Ay ışığının dikdörtgen bir şekilde vurduğu açık kapı girişini kestirebiliyordu ve masanın sağ tarafta olduğunu biliyordu. Masayı bulup elleriyle üzerini yoklayarak bebeklerini aradı. Masanın üzeri boştu.

Misyon, bir kilise arazisiydi. Burası ilk olarak, Avustralya kıtasının bu tanrının terk ettiği kısmına, kâfir siyahi yerlilerin ruhlarını kurtarmak için gelen misyonerler tarafından ortaklaşa kurulmuştu. Daha sonra, hükümet tarafından vatandaşları bir örnek yapmak için uyguladıkları programın bir parçası olarak burası kullanılmaya başlanmıştı. Bu kıtanın ilk sahibi olan yerlileri hiçbir zaman gerçek birer vatandaş olarak kabul etmeye yönelik bir niyetleri olmamıştı; bunun yerine, yasal olarak oybirliği ile Hayvan ve Bitki Topluluğu Kanunu'nun içinde yer almaları kararlaştırılmıştı. Bu mülk, çevresi çitlerle çevrili ve itaatsizliğin fiziksel olarak cezalandırıldığı kiralanan bir araziydi. Bu yerleşimde ziyaretçiler için düzenlenen geziler önce "Açık Hava Okulu" olarak adlandırılan ve basitçe kaba ahşap sütunların üzerine yerleştirilmiş bir çatıdan oluşan mekânın ziyaret edilmesiy-le başlıyordu. Bütün yerlilerin, hangi yaşta olurlarsa olsunlar eğitilmeleri gerektiğini söylemekten büyük bir gurur duyuyorlardı. Eğitimde kullanılan temel kitap İncil'di. Üzerinde durulan en önemli konu, yerlilerin kabilelerine ait geleneklerinin şeytanın işi olduğu ve bu nedenle de yasaklandık-